

Forvekslinger af nytte og bytteværdier i ugen der gik (uge 12, 2011)

Ideologisk betinget essensmysticisme

I forbindelse med finanskrisen 2008 sprang staterne til og nationaliserede risikoen hos de private kreditorer bag finanssektoren over alt i den vestlige verden; Staterne udstedte garantier for indlån i bankerne, nationaliserede privat gæld og stimulerede markedet med statsmidler for at redde markedet – for at redde det marked, man anså for at være løsningen på alverdens problemer, men som altså var ude af stand til at stå selv.

Hændelsen er ekstremt sigende for den selvforståelse, der præger det politiske system. Det handler om den realitet, det politiske systems realitet, der kommer til syne i forlængelse af det politiske systems måde at se sig selv og alt andet på. Markedet er omgærdet af en form for ideologisk betinget essensmysticisme, der præger det politiske systems måde at se tingene for sig på.

Magtforhold mellem stat og marked

Det handler også om det reelle magtforhold mellem stat og marked, samt evnen til selvforglemmelse i den kognitive proces, som man f.eks. altid har kunne se det i relationen mellem de troende og troens genstand, her i relationen mellem det politiske system og markedet, som politikkerne ser for sig: ***På samme måde som Gud kan takke de troende for sin tilværelse, der har skabt ham i sit billede, er markedet i den ideelle form udtryk for politikere og økonomers hedeste drømme om en vej til evig rigdom, magt og storhed.***

Markedet har status som det fundamentale ”realitetsprincip” i det politiske systems kognitive performance og adfærd. De principielle kriterier for væren, der dikterer, hvad der falder som ”realiteten” i værensforståelsen i det politiske system, dikterer bag om ryggen på systemets iagttagelser, hvad der har realitet, og hvad der ikke har realitet. Med andre ord; realitetsprincipperne, som de manifesterer sig ideologisk og religiøst, bestemmer, hvad der kan ses, og hvad der ikke kan ses, og kan kaldes den bagvedliggende realitet i det, der bærer systemets kognitive adfærd. Realitetsprincipperne er helt afgørende for markedets realitet.

Det er ganske enkelt nødvendigt at se på de principper, der bestemmer, hvad et kognitivt system kan se, og hvad det ikke kan se, hvis man vil danne sig et realistisk billede på systemet i dets kontekst, f.eks. det politiske system i dets verden og det fri marked i dets politisk sociale kontekst.

Det er således et realitetsprincip af religiøs ideologisk karakter, der, lige siden regeringen kom til, har dikteret regeringens økonomiske politik.

Det afslører sig nu i bagklogskabens ulideligt klare lys, at regeringens erfaringer har sin helt egen realitet, der falder i en realitet, som den på ingen måde er kognitivt på højde med. Og denne afsløring ændrer ikke på regeringens kognitive adfærd end sige på de ideologiske realitetsprincipper, som den skærer sine erfaringer til efter.

Statsminister Lars Løkke Rasmussens strukturreform i 2006, der skabte en ny opgavefordeling mellem kommunerne, regionerne og staten, er blevet lige så kostbar som efterlønsordningen (i snæver økonomisk forstand, hvilket regeringen burde kunne forstå). Hvad der blev lanceret som en rationalisering af det offentlige, det er nu ikke bare afsløret som serviceforringelser, men det er også afsløret som ekstremt omkostningsforøgende.

Det viser nye beregninger, som [Mandag Morgen](#) har foretaget.

Før strukturreformen var antallet af offentligt ansatte stabilt, men siden reformen er antallet af offentligt ansatte øget med 35.000. Det koster den offentlige sektor mindst 14,6 milliarder kroner om året i ekstra løn og pensioner. Medregnes ekstra kontorhold og andre afledte udgifter er regningen lige så stor som efterlønsordningen.

”Friheden”

På grund af ideologien bag den førte politik, så fremstår de fri marked som ”friheden” og som løsningen på alle det moderne samfunds problemer (uanset hvor meget markedet netop samtidigt beskrives som den absolutte nødvendighed (paradoksalt)):

- Sygehusvæsenet er i stor stil blevet privatiseret,

- de offentlige opgaver er blevet udbudt i licitation, delvis som følge af krav fra den overnational statsdannelse, dvs. som følge af krav fra den institutionaliserede udgave af Milton Friedmans monetaristiske filosofi,

- offentlige og forbrugerejede forsyningsselskaber og virksomheder er blevet solgt hen over hovedet på borgerne, for at provenuet ved salget har kunnet indgå i de slunkne offentlige kasser, og for at borgerne i fremtiden skal betale for det, som ellers tilhørte borgerne som borgernes ejendom.

Af ideologiske grunde har man stjålet, hvad der tilhørte borgeren, solgt det på det fri marked, for på den måde at tvinge borgeren til i fremtiden at betale for de ydelser, som før tilfaldt borgeren som borgerens ejendom.

Og se så! Markedet kan ikke stå selv! Det fri marked, som af ideologiske grunde figurerer som løsningen på alle problemerne, er problemet, og ikke løsningen!

De vestlige landes økonomier er på katastrofekurs. Gældsbyrderne har nået et faretruende niveau, og der skal handles nu, hvis ikke verdensøkonomien skal rammes af en ny finanskris.

Ifølge IMF's egne beregninger overstiger den gennemsnitlige gæld i verdens mest udviklede lande i år 100 pct. af landenes samlede BNP. Det er første gang siden 2. verdenskrig.

http://borsen.dk/nyheder/finans/artikel/1/203863/imf_frygter_ny_finanskris.html

Argumenterne for at spare på og nedlægge offentligt ejede funktioner hentes tilmed ved at regeringen, dens ministre med embedsværkets mellemkomst skaber falske opgørelser over statens finansielle situation: "Regeringen skød 43 mia. forbi i storstilet spareplan!

Regeringen sparer milliarder på velfærd under dække af EU-krav. Det hedder sig, som del af EU's krav om budgetdisciplin på medlemsstaternes finanser, at underskuddet ikke må overstige 3 % af BNP'et. For

at kunne bruge dette krav som undskyldning for at spare på finanserne, så skød regeringen altså lige 43 mia. forkert!

<http://politiken.dk/politik/ECE1233132/regeringen-skoed-43-mia-forbi-i-storstilet-spareplan/>

Det er ikke kun Danmark, der bruger den europæiske økonomiske union som referenceramme, og som mærker konsekvenserne af at have overgivet sig til den. De såkaldte PIIGS-lande, der ikke kan klare sig på det fri marked i forhold til de økonomiske centre, taber hele tiden købekraft til de mere konkurrencedygtige regioner i Unionen. Det er en naturlig følge af de økonomiske lovmæssigheder, der handler om, at købekraftens koncentration et sted virker selvforstærkende, således at de allerede bedst stillede forbedre deres position i forhold til de dårligere stillede. Portugals socialdemokratiske regeringsleder, Sokrates, blev, i ugen der gik, nødt til at gå af, fordi det portugisiske parlament ikke ville være med til at gennemføre de besparelser på den portugisiske stats budgetter, som EU og den europæiske økonomi forlanger.

Da landet ikke kan betale for de lån, som man har brug for, ja så må EU enten låne Portugal en masse billige penge, eller også så sprænges unionen, fordi landet ikke kan låne på det fri marked, og fordi det heller ikke har nogen national møntenhed eller seddelpresse at ty til længere (den blev opgivet til ære for Euroen).

Situationen er generelt set den samme for unionens randstater, der alle taber økonomisk til de store økonomiske centre.

http://www.elpais.com/articulo/economia/Parlamento/portugues/rechaza/ajuste/fuerza/dimision/Socrates/elpepueco/20110323elpepueco_1/Tes

I det hele taget har denne uge, som så mange andre, afsløret, hvordan man af ideologiske grunde centralt og nationalt har forvekslet det fri marked med løsningen på alverdens økonomiske problemer. Først slagtede man det offentlige, staterne, osv. for at redde genstanden for sin tro, men nu står man så umiddelbart over for en ny gigantisk krise.

Problemet er dobbelt så stort nu, i forhold til 2007 og 2008, fordi staterne har forgældet sig for at redde markedet, og derfor grundlægen-

de er ude af stand til at redde det marked, som alligevel ikke var løsningen på problemerne.

Hvis staterne i stedet havde tænkt på sig selv, sine borgere og den omverden af menneskelig og umenneskelig natur, som er forudsætningen for at noget som helst kan fungere, ja så kunne den økonomiske krise måske være blevet reduceret til det økonomiske systems krise, og begrænset til et begrænset økonomisk system.

Sagen er, at det pengeøkonomiske system ikke er eneste kilde til løsningen på de moderne problemer. Det er også kilden til dem, og det er især selve problemet. Den økonomiske vækst kan lige så vel ses som udtryk for den hastighed, hvormed det moderne samfund tenderer mod at smadre sine "ikke økonomiske" forudsætninger:

- Det globale klima gisper,
- Japan kan være ødelagt af radioaktivt plutonium, som har en halveringstid på 24000 år,
- jordens biodiversitet forsvinder,
- havets produktion af biomasse er svundet med 40 % over de sidste 60 år, bl.a. på grund af global opvarmning,
- fødevarereproduktionen på land og til havs svigter på grund af "det store globale pengeøkonomiske systems udbredelse", dvs. på grund af den økonomiske vækst!

Alligevel taler alle om at producere sig ud af den mangel, som den økonomiske vækst afstedkommer i naturalieøkonomisk forstand, og det selv om det økonomiske system ikke engang kan klare sig i ren "pengeøkonomisk forstand".

Det pengeøkonomiske systems abstrakte bytteværdier er blevet forvekslet med realiteten. Den realistiske beskrivelse af den adfærd og de mekanismer, der styrer udviklingen, de tilhører ikke hverken fagøkonomien eller det nuværende politiske system. Man finder den heller ikke i de kommercielle medier, der alle har forvekslet de kommercielle succeskriterier med de sande sociale succeskriterier.

Der er grund til at reflekterer over det moderne samfunds kognitive svigt. Den italesatte politiske dagsorden er selvfølgelig værd at orientere sig imod. Men den må sættes ind i sin kontekst, og det er ikke sikkert, at det, der kan ses, når man ser og orienterer sig, som man gør her, er forpligtende i hverken intellektuel eller moralsk forstand. Evnen til at se det glimrer helt klart ved sit fravær. Det falder i hvert fald som Steen Ole Rasmussens realitet, uanset hvor begrænset denne realitet er i realitetens verden. Test det bare af for det indre øje. Det skader ikke!

Mvh. Steen